

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14013/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Ловачко удружење „Фазан“ са седиштем у Инђији, чији су пуномоћници Биљана Ђурић, Оља Рађеновић и Драган Ђурић, адвокати из ..., против тужених Република Србија, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду и Општине Инђија, коју заступа Општинско јавно правобранилаштво Инђија, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене Општине Инђија изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 239/22 од 02.06.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене Општине Инђија изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 239/22 од 02.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Општине Инђија изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 239/22 од 02.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 705/20 од 28.10.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац власник непокретности ближе описаних у том ставу изреке, што су тужени дужни признати и трпети да се тужилац по основу ове пресуде упише у катастарске књиге као власник. Другим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 273.452,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату

законске затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до извршности одлуке о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 239/22 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, жалбе су одбијене и првостепена пресуда у усвајајућем делу потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена Општина Инђија је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом утврђено је право својине тужиоца на кп.бр. .. КО Инђија са објектима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, а које је правни претходник тужиоца купио на основу уговора о продаји и куповини закљученог 26.07.1967. године. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац је као правни следбеник Ловачког друштва Инђија, доказао да је теретним правним послом – купопродајним уговором стекао право власништва на спорним непокретностима, а да су средства за изградњу некретнина стечена од добровољних чланарина и донација чланова удружења правног претходника тужиоца. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на налаз и мишљење судског вештака у погледу утврђене тржишне вредности непокретности, а самим тим и основ стицања права својине на спорним непокретностима, заправо оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа због чега је одлучено као у првом ставу изреке. Тужена Општина Инђија уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 27.06.2018. године, а вредност предмета спора је 1.000.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене Општине Инђија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић